

כל הבשר פרק שmini חולין

מסורת הש"ס

ליון הש"ס

תורה אור השלם

וְאֶת עֹתָה גַּדִּי
זִים הַלְּבִישָׁה עַל
וְעַל תְּלִקְתָּה צְאוּרִיו:
[בראשית כ, ט]

לטמה פְּרוֹאַ בִּנְפָרְעָן

א. משא עליון תפא
ב. מושׁוֹת בְּתַחְלָה אֲזִין
כ. שְׁמָךְן שְׁמָךְן: [קחא ד, ט]

שנת הראשונים

אבל אחורי לא. [חטיפות, קדושים לה]

**א לְפָנָן דָּמֶר
בְּמִדְןָן מַיְ אַיְכָא
יְמֹר. סַל דָּעַג**

א, כמ"ש בריש
דרושים גבי קי"ז, מילתא
חיה בקי"ז טורה וכותב
קרא, הילך שפר
כمر ליה דמלמדים.
כל ג' מהותים הבאים
חו אחרני דעלמא, אך
או יאנטן זיין צוועה

dagmekim' liha, vodchi piyoso lochko'or ha'el
un' lochko'or v'lochko'or k'rel ha'el n'lehang
v'lochko'or nemachah: mchod k'ra. k'leym'or mesachot
k'rel d'lam'ot n'gol'ot p'sek'it d'lech'it d'zel
ch'leg'it ko' zebal' n'gol'ot n'gol'ot q'f
n'mesachot. v'k'shul' le'i ha'el d'lam'ot n'k'mon
p'sek'it (v'lochko'or). l'd'le' u' mesachot d'lam'ot
le'is lochko'or mol' ha'el n'lochko'or mi'miyim' le'is
kol'loha t'le'eg' g'di l'dar'otka v'hom'ri'ot mol'g
v'ommas ha'el k'leym' k'rel, v'ogel' t'z'mon'ot mol'
n'mi d'ham'it liha¹³ lochko'or mol' ha'el n'lochko'or
hom'ri'ot mol' v'ommas mol' m'had k'rel p'sek'it
v'lochko'or mol'lochko'or ha'el m'had. v'ogel'ka
p'sek'it mol' g'rem'ion le'mayim' k'k'men
s'mon'ot n'lochko'or mol' ha'el n'lochko'or, ha'el q'f
g'rem'ion mol' v'ommas m'had k'rel p'sek'it
ko', d'kol'loha t'le'eg' g'di mi'miyim' l'dar'otka.
l'ek'os le'is n'miyim' ha'el t'k'leym' t'z'mon'ot mol'
n'mo lel me' z'sim' lel mol' ha'el n'miyim' t'z'mon'ot

ומודלכם גדי דילנסקי, מדי, חד מלנץ וממזה נלהם מושען צ'ילט'ה יק'יר או. גו. מעד לפולני, ועד למונען נומאה, ולוקמן גמי כצמאנען חומלין צהיל'ה כלע קאָה נלה מאכיזווע, זעל דיפריך נלקען וכבר סומולאָה יק'יר חל גען הי'יר או. דס אַשְׁזִיאָן, געל בעי קעלָה למשעניעיסו. לדען, געל גדי יונסאו ומיטיכען תמיי ! מיניאָס מאַעַזְעַן? הײַ חיט מועלע גו! : פרט פֿרְטְּזָוּ כֵּר. קְלָמָן גַּלְגָּלְתָּה זְהַמְּקָרְבָּן ווּמְזָרְבָּן עַלְיוֹן צְהַקְוָרָה וּשְׂמָדָע עַלְיוֹן צְהַקְוָרָה עַפְתָּה, כְּלַמְּפָרָס צִיכְמָה צְפָּה. עַלְעַלְלָן צְנָעָרָה גַּמְתָּה כְּבָר פְּסָקוּלִי סְמוּקְדָּצָן נְהָרָ פְּדִיּוֹן דְּלִין דְּקָן צְהַקְוָרָה מְהֻכָּלָן עַס הַטְּמָה וְעַס פְּסָקוּלִי סְמוּקְדָּצָן נְהָרָ פְּסָקוּלִי סְמוּקְדָּצָן נְהָרָן נְפָוּמָה עַמְּמָה, וְלוֹדוֹ בְּכָר מְלָלָן עַפְתָּה עַפְתָּה,¹⁹ גַּלְגָּלְתָּה מְרוּמָה וּמְמִיצָּה נְמָרָה וּמְתָרָה יְהָלָל גַּוְעַן וּמוֹקְמָה לְיָסָה נְמָרָה וּשְׂאָנוּ הַבָּא דְּגַעַזְעַן וּמְתוֹן כֵּי הַיְּהָזָה. ואַבְּעַדְעַן בְּעַלְפָאָה קְסָבָר אַזְעַן

קיטול ני כיון דמל נגופיה רבי ווי מיטר וכלה דרכיניגו: הד דרביה
טלאני נל סעמע מפי הילן מפי חמליס שטמלו מפי, זטמוולן נל לה
זטמלידי רבנן קן זטלוי^ו, זטמולן מדורות המהמוניות היה זטוף זטמוני
זונגה לילמה, מי דרייקין הילן טיטימס מלן כבל מו נל: חד אמר
בצ'ב: אין איסור דל עלייסור, ולן נפיק מקרלה לדנ גופיה, וקרלה יטילו
סול דטיכל, וחד למגעני צילא התח דלון סול פיררכט סול זעגי קרלה
צאל אקוול מל על ליאktor מסיכלה מיטי לאן דלטמאטדו דצעני למגעני: כי פלאג
כבל גאנלאג, הילך גנט צטולן אין כמן הילן חקוקו צבר צמאנצ'ב
וועל

בְּאַמָּה שָׁמָא אִסּוֹר וְהַאֲמֵר שָׁמָא
לְכָהֵן טָמֵא שָׁאכֵל בְּמִתְחָה שָׁנוֹאמֵר וְ
לו שְׁמַחוֹלֶת וּעוֹמֶד רַוְמָנָא וּמְתוּבָא אַיִל
שְׁמָאוֹלָא אַיִל אִסּוֹר הַדִּידָה הָא רַבְבָּשָׂעֵד
שְׁלָא תְּנִיקָה מְחוֹא זְכָר וְכָר הָא דְּלָא אַתָּה
בְּרַשְׁלָל בְּתַלְבֵּשׁ בְּ

לענין קומפלקסים מתקיימת הטענה שקיים אינטראקציית כפולה בין המבנה הפיזי של הגוף לבין תהליכי המוח. מושג זה מתייחס לאירועים פיזיים ותהליכים ביולוגיים המתרחשים ב��אי הגוף. מושג זה מתייחס לאירועים פיזיים ותהליכים ביולוגיים המתרחשים ב��אי הגוף.

רְהִמָּנָא גָּדוֹי
מֵי מֶרֶבּ הַמִּזְרָחּ
בְּכַחֲלָבָם אָמוֹן
לְכַלְלָם אָסָם

וחודק קרא מפקא. למלמר
החללה היה חיבר בכוח
של מושם כח לבש
בשלו וירב מין שום
בשר בחלב וכן במחה
החללה היה חיבר מושם
משום בשור בלב מחר
אך נאנך מחר והוא דם
ושאל פישא בעניאל
ונימה^ט. למלמר לא עזץ
קאו לאפְּאַקָּעָס: מנגן ליכן
טמא טמא, שאכל תורה
טמא. כלומר אם א' מא' ^ו
ההה טמא ואכל תורה
טמא עירוב בלאו
דאשאיליג'ן: קרא ז' ^ו
ההבר אשר ירע' בכל

טמא לא איכל וכו' בחרותה (ב) וגשוו כי
נמכה שומחתה איסור הל על איסור לוי
איסור מיטה ולהילול על
איסורו הוא: אשוג הדא
דגבילקן דחמנא גוד.
וחמתה: הא דידית הא
דרדרבה. כלור, דרביה
איסורו (סבון) אין איסור לה ול
בחלה:

חשך שלמה
על רבינו גרשום
(ב) ניכרתו רג' נב' פ' ג' ר' ג' (ד) מזכרנו טולמי ליטו ר' מילר
ל' ר' קצ'נשטיין ז'ק' ז'ק' ז'ק'
רב' ד' ל' מ' מל' ז'ק' ז'ק'
מזכורותנו: ז'ק' ז'ק' ז'ק'
ה' מל' ז'ק'

חטף שלמה

על רבינו נדשות

הנהנות וציוויניות

בכת"י נושא ולו בחילב טמאו
ען יש להוציא בלחמה (רש"י)
טכ"א כאן: [ג] תיבת "בחמה"
כיבוי (רכ"ס): [ג] ציל אליונם

א ב ג מ יי' פ"ט מהלך
מיהלנות טרומות הולכת
קמנג נלהון קמל טומ"ע :
ז' ס' סעין ט' טמיון ט' :
ו' ד מ"י פ"ש מסלנת
טומחה מוכןן הולכת
ח' ה מ"י פ"ש הולכת ג' :

רביינו גרשום

אכיבע איטיא מאר מיר
הדא ומר אמר הדא
לא פלאג, לומר מיד
אכישול אכישול
לוקה אכילה לא ליך אכילה
איו לוקה אכילה דאן
אסון לאל לאן אכט באַל
באנשטי, רקיע: מיטראָט
המבלט בעיל חלב כרי
סונגאל והונראָט אַה
האַהן צוינע דאַסְטָה
בחבל לה עיל עיל עיל
נער, והומול. שטוט
ען זונע רבע פירושה
זונול טבּת התחלה
כשודרכן הדרת לשועה
שען האַהן השא תחלה
בנטיס האַהן אַזְנְבָּן
גמור: אַנְפָּה
וורחל שלא נאָסָה עמו
בשעתה. האַהן ואַזְנְבָּן
נאָפָּה גּוֹן בערטשְׁתִּים
הנְּגִי אל אַסְרָה עמו
באנשטי, תְּלֵי בחבל
אמו, כל שׂוֹשׂוֹ חלְבָּן
דָּסֶס: דָּבָלָה
גדולה מינן, בְּנֵן פְּהָה:
לְסִים מִוְיִזְדְּקָה דְּבִיסָּה
עַלְמָה צְמַלְדָּס עַגְגָּה דְּסֻמוֹנָה דְּרִיכָּה
לְסִים נְמַלְמִיטְוָן נְעַל (קְגָּבָּה) סְכָּם
דְּלִילִים מְבָחָלָה דְּמָרִי מִינִיּוֹן מִיְּתָלִי
דְּסִוס מְלִי לְמַכְתָּבָה צְלָמוֹ וְהַנְּגָעָה
דְּמַמְלָגָה מְנוּמָר קִין דְּבָצָה מִינִיּוֹן
סְוָס כְּמִינְעָם נְמַלְלָה מְנוּ וּדְבִּי יְוִי
גְּלִילִי דְּמַמְעָט עַזְבָּן נְוָי
לְסִים מִוְיִזְדְּקָה דְּבִיסָּה:

בבבנין צדקה, בפ' גזע אל מבו' שא נסחה באורה בשיחיטה. תאמר באורה והקונה רשלן אונרין עמו בשותה. גודלה ותמי. נסחה העור בסחוותה ואסודה עמו בושלן לאו. אין סוד אנתון סקינה מיה לאו. קטרין גודלה כר' או הכהן אהנתון מנגנון מנגנון מבניין צדקה, כלומר ואסודה עמו באורה ואסודה עמו בער שוטה תחדר באחרונו גודלה של נסחה עמו בשיחיטה קתורה קטעה וריכח שעלה ואסודה עמו בבבנין צדקה, ואסודה עמו בפ' גזע לאו. נסחה רשלן אונרין להקשתן רשלן נסחה עמו לזר להתקשרות אין אונרין בירין להקשתן שהדר נסחה עמו לזר להתקשרות:

כיוון דהנ"כ נאלה נקי מחדלים נמי נקי: **המבחן** נמי הוכח בפכו. ליקורו מיניהם היה לדין כוחם מנקיין דמאניה ענדי לי' כי כל מה נבמי היה לו עוגרין (פסחים דף מ"ב) וממהרין לנויל (דף ק"ה) דהנ' מוקדם נתקל בפער בזמנים: **בחלר** בדורות נתקל בפער בזמנים:

1. *What is the best way to...*

בזון ועל אכילה לא לך אכישול נמי לא
לקי ואכא אמרי אכישול قولיל עלמא לא
פליגי דליך כי פליגי אכילה מאן דאמר
אינו לך דהא אין אישור חל על איסור
מאן דאמר לך להבי אפקה רחמנא
לאכילה בלשון^ט בישול כוון דאכישול לך
אכילה נמי לך ואכבעית אימא מיר אמר
חרדא ומיר אמר חרדא ולא פליגי מיחיב
^ט המבשל אכמי חלב פטור ידם שבשלו בחלב
פטור העצמות והגדרים והקרנים והטלפים
שבשלן בחלב פטור הפנול והונור והטמא
על אישור המבשל במיל חלב פטור מסיע
יה לרשך לkish רתנן^ט דמי חלב הר' הון
בחלב והומוחל הר' הון כישמן אמר^ט ריש
קיש לא שנו אללא להקשר את הורעים
בחבל לעניין בישול בשר בחבל מי חלב אין
בחבל. תנו ובין^ט בחבל אמו אין לי אלא בחבל
מכו בחבל פרה וורתל מנין אמרת קל וחומר
מה אמו שלא נאסורה עמו בהרבעה נאסורה
מו בבשולוי פירה ורותל שנאסורה עמו בהרבעה
ינו דין שנאסרו עמו בבשולוי תלמוד לומר
בחבל אמו והוא למה לי קרא הא אתייא ליה
בר' רבashi משום דאיכא למיר מעירקא

ונט' ג' ערכין, וו' ג' ערכין, מני מוקטן צבאל
בחלג וחייב עלינויהם, והם סדרין ממי מס
בצל חלד' חמאנג', מלמץ מרנוויז' דגדי'
נספקן נן דמליל' על כל חיטוויז': דהאי
תנאג'. נמי פנבר' בצל' ליזווויז' דלז'ווק
חל' על' ליז'ווק', וו'יניכס' קאנז' נלה' כמ'ג'

הן יסוד כל על יסוד, ומגנִי פוענִי
טיפלינוֹ נָהָר: הדין בחכמַת לְאַכְמַת
המִזְעָנִים, ומכל קולוֹ מפקָה דְּמַמֵּן
(טפנִים ۲) ומפחָם לוֹ מְלָךְ סְמָלֶךְ
ומפקָתוֹ: והמוֹתָחָה. מפקָה זוֹ מְלָךְ
סְמִיטִים: הדין הוא בשנָׁן. וממן מִקְרֵי
מִפְקָה לְכָמִינָה (טפנִים ۱۷) מִמְּמָה
סְמִינִים: אין לוֹ אַלְמָא בְּחַכְבָּב אָנוֹ.
כלומרנוֹ: תְּהִ. מִקְרָלָה טְהִי: בחַכְבָּב
אָנוֹ. דְּמִימִיר לְלֻבָּנוֹ לְמִלְכָה נְמִיכָה
טוֹסָוָה. דְּסָמִי מְנִי נְמִינִיךְ לִיס
לְלַדְמָתוֹחָה^۱. סְמָלֶךְ כָּר וְלַבְשָׂה מְוִוָּסָה
וחַכְבָּב טְמִימָה מְמַד קְרָמָה דְּלַגְמָפִי נְפָקִין,
לְסָהָם מוֹמִיכָה וְלַמְּסִמְטָה וְלַמְּנִילָה
וְלַמְּנִימָה דְּכָמִין וְלַמְּגַרְבָּה וְגַוְרְבָּה

מאתשי כהמונין¹ נטולין ה'ת
בגמינה ועל כלכך מנו נמי טסורה,
דרי ממו ממנה לא צוי ליטו
טסורה², אךן לאכלי לא' לחתה, וגדי
משמען לאר גדי דזוקה, וכצבר מיש
טהר טרומות מגני ימייה נפקי
לטסורה, דרי סכירם לאר גדי לכל
כממען טפיגון גנול ונולא נטלה נלה
עקלרא:³ [7 בכתבי ר' ביביה בשבש' דרי

ל'עטט עמו צוים מהלך. ולכך נקט מעיקרה דדייה פירכלו מסוס לפנעיס מוקפה על סוף סיון, כגון דקמיי מוקפה ווילומל נסחטה טמלה מוליט גאנטנרכער עעל סוף סיון¹⁹: ח'ב אוחתו דזוויה מנין, וויניגת הילדריגע טויה ליטטניא קומ' דצאיין, ועוד קדיל דינטנרכער עמו צאראכעס וודאן דרין נא (יקלח כ) וככל קהן צונטטען גל' גאנטן ניל' ח' (יקלח כ)

פרק ל' היו לנו כנ々ם עס קומן להמתעטל, נפלך
שכבר יולד עדיין שיל לוחות ליכנָם עמו נ-
להמתעטל, לדמיין צבאותם (ה' כ': גדייה)
סכמאות ממנהו לוחמלת עמו צבישלן: אחותו
ה למכלתי פלה לוחטבן דמתלקה ממנהו ננין
דmons רמו בלה נמקלה עמו צאלצעה נמקה
לממו כי: אוי הבן אחותו גדרה גמי תית
צבאותם עמו לדי' נמקלה עמו צבאלח מהו
המתו קפניא חוקים, ומו לעל' למיטרך ממה
ינימ' חומתו קפניא חוקים קה' חכמי ליה קיימין
וקפניא מבניין מיפוק ליה חומתו קפניא

רמב"ם הלכות מאכליות אסורות פרק ד

הלכה א

האוכל כזית מבשר בהמה שמתה או היה שמתה או עוף שמת לוקה שנאמר לא תאכלו כל נבלה, וכל שלא נשחתה כראוי הרי זו מתה, ובהלכות השחיטה יתבאר השחיטה שהיא כראוי ושאינה כראוי.

הלכה ב

אין אסור משום נבלה אלא מינים טהורים בלבד מפני שהן ראויין לשחיטה ואם נשחתו שחיטה כשרה יהיו מותרין באכילה, אבל מניין טמאין שאין שחיתה מועלת בהן בין נשחתה כראוי בין שמתה כדרך בין שחתק בשר מן החי ממנו ואכלו אין לוקה ממשום נבלה וטרפה אלא ממשום אוכל בשר טמאה.

הלכה ג

האוכל עוף טהור חי כל שהוא לוקה ממשום אוכל נבלה וע"פ שאין בו כוית הוואיל ואכלו قولו, ואם אכלו אחר שמת עד שייה בז' כזית ואע"פ שאין ביכולו בשר כוית הוואיל ויש ביכולו כוית היב עלייו ממשום נבלה.

הלכה ד

האוכל כזית מבשר נפל בהמה טהורה לוקה ממשום אוכל נבלה, ואסור לאכול מן הבמה שנולדה עד ליל א' שמיני שכל שלא שתה שמנת ימים בבמה הרי זה כנפל, ואין לוקין עליון, ואם נודע לו שכלו לו חדשו בבטן ולאחר כך נולד שהן תשעה חדשים לבמה גסה וחמשה לדקה הרי זה מותר ביום שנולד.

הלכה ה

השלiae שיצאת עם הولد אסורה באכילה והאוכלה פטור שאינה בשר.

הלכה ו

האוכל כזית מבשר בהמה או חיה או עוף טהורים שנטרפו לוקה שנאמר ובשר בשדה טרפה לא תאכלו לכלב תשליכו אותו, טרפה האמורה בתורה זו שטרפה אותה חית העיר כגון אריה ונמר וכיוצא בהן, וכן עוף שטרף אותו עוף הדורס כגון נץ וכיוצא בו, ואין אתה יכול לומר שטרפה אותה והמיתה אותה שם מתה הרי היא נבלה, ומה לי מטה מחמת עצמה או הכה בסיף והמיתה או שברה אריה והמיתה לאינו מדובר אלא בשנטרפה ולא מטה.

הלכה ז

ואם הטרפה שללא מטה אסורה, יכול אם בא זאב וגרר הגדי ברגלו או בזבבו או באזנו ורדף אדם והצילו מפני היה אסור שהרי נטרף תלמוד לומר ובשר בשדה טרפה וגוי לכלב תשליכו אותו, עד שיעשה אותה בשר הרואיה לכלב, הא למדת שהטרפה האמורה בתורה היא שטרפה אותו חית העיר ושבירה אותה ונתה למות ועדין לא מטה, אף על פי שקדם ושחתה קודם קודם שתמות הרי זו אסורה ממשום טריפה ההואיל ואי אפשר שתחיה ממכה זו הבאה עליה.

הלכה ח

נמצאת למד שהتورה אסורה המטה והיא הנבלה, ואסורה הנוטה למות מחמת מכותה וע"פ שעדיין לא מטה והיא הטרפה, וכש שלא תחולק בmittah בין נשפה בין שנפלה ומטה בין שנקה עד שמתה בין שדרסתה חיה והרגטה, אך לא תחולק בנוטה למות בין שטרפה חיה ושבירתה בין נשפהמן הנג ונשתבררו רוב צלעותיה בין נשפה ונתרסקו איבריה בין שזרק בה חז ונקב לבה או ריאתה בין שבאה לה חולי מחמת עצמה ונקב לבה או ריאתה או שיבר רוב צלעותיה וכיוצא בהן הוואיל והיא נוטה למות מכל מקום הרי זו טרפה, בין שהיא הגורם בידיبشر ודם בין שהיא בידי שמים, אם כן למה נאמר בתורה טרפה דבר הכתוב בהוויה, שאמ לא תאמר כן לא תאסר אלא אותה שנטרפה בשדה אבל אם נטרפה בהצער לא תאסר הא למדת שאין הכתוב מדבר אלא בהוויה.

הלכה ט

ונன כתוב שהנותה למות מחמת מכותה ואי אפשר לה להיות מחמת מכה זו אסורה, מכאן אמרו חכמים זה הכלל כל שאין כמו מה היה טריפה, ובהלכות שחיטה יתבאר אי זה חולי עושה אותה טריפה ואי זה חולי אין עושה אותה טרפה.

הלכה י

וכן החוזך בשר מן החי מן הטהורים הרי אותו הבשר טרפה והאוכל ממנו כזית לוקה ממשום אוכל טרפה, שהרי בשר זה מבמה שלא נשחתה ולא מטה, מה לי טרפה אותו חיה מה לי חתכה בסכין מה לי בcola מה לי במקצתה הרי הוא אומר ובשר בשדה טרפה לא תאכלו כיון שנעשית הבמה בשדה הרי היא טרפה.

הלכה יא

בבמה שהיא חוליה מחמת שתחש כחה ונוטה למות הוואיל ולאaira מהכה באבר מאיבריה המימות אותה הרי זו מותרת, שלא אסורה תורה אלא כגון טריפת חית העיר שהרי עשה בה מכיה המיתה אותה.

הלכה יב

ע"פ שהיא מותרת גדול החקמים לא היו אוכליין מבמה שמהרין ושותהין אותה כדי שלא תמות וע"פ שפרקסה בסוף שחיטה, ודבר זה אין בו איסור אלא כל הרוצה להחמיר על עצמו בדבר זה הרי זה משובח.

ויקרא פרשタ אמר פרק כב

(4)

- (א) נידבר ילקוק אל משה לאמרה:
- (ב) דבר אל אפרן ואל בניו וגנזרו מקדשי בני ישראל ולא יסכלו את שם קדשי אשר הם מקדשים לי אני ילקוק:
- (ג) אמר אלכם לדוריכם כל איש אשר יקרב מצל זרעים אל מקדשים אשר יקדישם בני ישראל לילוק וטמאו עליו ונקרמה הנטלה מהו מלפני אני ילקוק:
- (ד) איש איש מקדש אפרן והוא צרווע או זב במקדשים לא יאכל עד אשר יקבר וטמא בכל טמא נטש או איש מצא מטהו שכבת ערע:
- (ה) או איש אשר יגע בכל שערין אשר יטמא לו או באדם אשר יטמא לו לכל טמאות:
- (ו) נטש אשר תען בו וטמאה עד הערב ולא יאכל מן המקדשים כי אם רחץ בשרו במים:
- (ז) וכא הנטש וטהר ואמר יאכל מן המקדשים כי לתחמו הוא:
- (ח) נבליה ושורפה לא יאכל לטמאה בה אני ילקוק:
- (ט) ושהקרו את משמרתי ולא יטאו עליון סבאה ומתו בו כי יסכלתו אני ילקוק מקדשים:
- (י) וכל נר לא יאכל קדש תושב פון ושותיר לא יאכל קדש:
- (יא) ולמן כי יקגה נטש קגן בקפו הוא יאכל בו וילד ביתו כמ' יאכלו בלחמו:
- (יב) ובת פון כי תקיה לאיש זר הוא בטהורמת מקדשים לא תאכל:
- (יג) ובת פון כי מהנה אלמנה גרוישה וגרוע אין לה ושבה אל בית אביה בנוויריך מלעם אביה תאכל וכל זר לא יאכל בו: ס
- (יד) ואיש כי יאכל קדש בשגה ונוסף חמישתו עליון וממן לפהן את קדש:
- (טו) ולא יסכלו את קדשי בני ישראל את אשר ברינו לילוק:
- (טז) והשiao אומם עזן אשמה באקלם את קדשים כי אני ילקוק מקדשים: פ
- (יז) נידבר ילקוק אל משה לאמרה:
- (יח) דבר אל אפרן ואל בניו ואל כל בני ישראל ואמרך אלכם איש מחייב ישראלי ומון גבר בישראלי אשר יקריב קרבנו לכל נדריכם ולכל גבורכם אשר יקריבו לילוק לעלה:
- (יט) לרצונם פמים זכר בפקר בקבחים ובצעים:
- (כ) כל אשר בו מום לא מקריבו כי לא לרצון יהה לך:
- (כא) איש כי יקריב זבח שלמים לילוק לפלא נדר או לרבקה בפקר או בצדן פמים יהה לרצון כל מום לא יהה בה:
- (כב) ענרת או שבור או קרוץ או יכלת או גרב או יכלת לא מקריבו אלה לילוק ואשה לא תנתנו מקום על המזבח לילוק:
- (כג) ושור נשלה שרווע וקלוט נדקה פ羞חה אותו ולנדר לא גראטה:
- (כד) ומיעוד וכתות ונתוק וקרית לא מקריבו לילוק ובארצם לא מעשה:
- (כה) ומדי בן נבר לא מקריבו את لكم אלתיכם מצל אלה כי פשחתם בהם מום בם לא גראטה لكم: פ
- (כו) נידבר ילקוק אל משה לאמרה:
- (כז) שור או בשׂב או עז כי נעל וקיה שבעת נמים מסת אמו ומיזם פשmini וקהלת גראטה לארכנו אשיה לילוק:
- (כח) ושור או שול ואות בון לא משפטו ביום אחד:
- (כט) וכי תזבוח זבח תודה לילוק לרצונם תזבוח:
- (לו) ביום שהוא יאכל לא תומרו מאנו עד בקר אני ילקוק:
- (לא) ושמרכם מצומם ועתיקם אומם אני ילקוק:
- (לב) ולא תחללו את שם קדשי ונקדשו כי תזה בני ישראל אני ילקוק מקדשכם:
- (לו) ומוציא אתכם מארץ מארים להיות לכם לאלהים אני ילקוק: פ

תלמוד בבלי מסכת חולין דף ק עמוד ב

5

אפיו תימא - לא קדם וסלקו, هو מין ומינו ודבר אחר, וכל מין ומינו ודבר אחר - סלק את מינו כמי שאינו, ושאיין מינו - הרבה עליו
ומבטלו:

מתני. נוגג בטהורה ואינו נוגג בטמאה, רבי יהודה אומר. אף בטמאה, אמר ר' יהודה והלא מבני יעקב נאסר גיד הנשה, ועודין בהמה
טמא מותרת להן! אמרו לו בסיני נאמר, אלא שנכתב במקומו:

גם. וסביר ר' יהודה איסור חל על איסור, והתניא, ר' יהודה אומר. יכול תהא נבלת עוף טמא מטה מא בגדים בבית הבלעה, תלמוד לומר
אנבלגה וטרפה לא יאכל לטמאה - מי שאיסורו משום בל תאכל נבלה, יצא זה שאין איסורו משום בל תאכל נבלה, אלא משום בל
תאכל טמאה! וכי תימא, קסברה. אין בגידין בנутן טעם, ובטמא נמי, איסור גיד איכא איסור טומאה ליכא, וסביר ר' יהודה אין בגידין
בנутן טעם? והתניא: האוכל גיד הנשה של בהמה טמאה - ר' יהודה מהייב שתים, ור"ש - פוטר! לעולם קסברה. יש בגידין בנутן טעם,
וקסברה. נוגג בשיליל, דאיסור גיד ואיסור טומאה - בהדי הדדי קאתי.ומי מצית אמרת נוגג בשיליל, והתנו: נוגג בשיליל, ר' יהודה אומר:
אין נוגג בשיליל, וחילבו מותר! הני מיל - גבי טהורה, דרhamna אמר. בעל בבהמה... תאכלו, אבל בטמאה נוגג; ומית אמרת
דתרוייהו בהדי הדדי קאטו? והתנו: לא נצרכא אלא לנפל שלא נתקשו אבריו בגידין, אלמא: איסור טומאה קדים! אעיג דאיסור טומאה קדים,
אתי איסור גיד חיל עלייה, שכן איסורו נוגג בבני נח. דיקא נמי, דקתי, א'ר יהודה והלא מבני יעקב נאסר גיד הנשה, ועודין בהמה
טמא מותרת להם. גופא, האוכל גיד הנשה של בהמה טמאה, רבי יהודה מהייב שתים,

תלמוד בבלי מסכתקידושין דף עז עמוד א

(6)

מתני. בַת חֶלְל זָכֵר - פסולה מן הכהונה לעולם. יִשְׂרָאֵל שנשא חללה - בתו כשרה לכהונה. חלל שנשא בת ישראל - בתו פסולה לכהונה. רבי יהודה אומר: בת גור זכר בכת חלל זכר. רבי אליעזר בן יעקב אומר: יִשְׂרָאֵל שנשא גיורת - בתו כשרה לכהונה, גור שנשא בת ישראל - בתו כשרה לכהונה, אבל גור שנשא גיורת - בתו פסולה לכהונה, אחד גור ואחד עבדים משוחרים, אף עד י' דורות, עד שתהא אמו מישראל; ר' יוסי אומר: אף גור שנשא גיורת - בתו כשרה לכהונה.

גמ'. מי לעולם? מהו דתימא מדי דהוה אמריז ואדומי, מה להלן לאחר שלשה דורות, אף כאן נמי לאחר שלשה דורות, קא משמעין. ישראֵל שנשא חללה. מנא הני מלוי? אמר ר' יוחנן משום ר' שמעון, נאמר כאן: אֹלָא יהל זרעו בעמיין, ונאמר להלן: בְּלֹא יטמא בעל בעמיין, מה להלן זקרים ולא נקבות, אף כאן זקרים ולא נקבות. אלא מעתה, בתו של כ"ג תשתרין! מי כתיב בנו? זרעו כתיב, לא יהל זרעו בעמיין. בת בנו תשתרין! כתיב לא יהל זרעו, מקיש זרעו לו, מה הוא בתו פסולה, אף בנו בתו פסולה. בת בתו תשתרין! אם כן, גזירה שווה מי אהני ליה.

חול שנשא בת ישראל - בתו פסולה. הא תנא ליה רישא בת חלל זכר - פסולה מן הכהונה לעולם! אידי דעתא רישא יישראל שנשא חללה, תנא נמי סיפא חול שנשא בת ישראל. מתניתין שלא כרבבי דוסתאי בן יהודה; דתניא, רבוי דוסתאי בן יהודה אומר: כשם שבני ישראל מקוא טהרה לחלוות, כך בנות ישראל מקוא טהרה לחלוות. מאית טעמה דר' דוסתאי בר' יהודה? אמר קרא: לא יהל זרעו בעמיין, בעם אחד הוא דמיחל, בשני עמים אינו מיחל. תנן רבנן: לא יהל זרעו - אין לי אלא זרעו, היא עצמה מנין? אמרת קל וחומר מה זרעו שלא עבר עבירה - מתחלל, היא שעברה עבירה - אינו דין שמחללה. הוא עצמו יוכיה, שעבר עבירה ונגן מתחלל! מה להו שכן אין מתחלל בכל מקום, תאמר בהיא שמתחללת בכל'? ואם נפשך לומר, אמר קרא: לא יהל זרעו, לא יהול זה שהיה כשר ונתחלל. מי און נפשך לומר? וכי תימא אייכא למפרק: מה לזרעו שכן צירתו בעבירה! אמר קרא: לא יהל, לא יהול זה שהיה כשר ונתחלל. תנן רבנן: אייזו היא חללה? כל שנולדת מן הפסולים. מי פסולין? אילימה פסולין לו, הרי מחזיר גירושתו דפסולה לו, ובניה כשרים, דכתבי: חתועבה היא, היא תועבה, ואין בניה תועבים! אמר רב יהודה, הכי אמרה: אייזו היא חללה? כל שנולדת מן פסול כהונה. נולדה אין, לא נולדה לא, הרי אלמנה וגירושה זונה דלא נולדה, ווא היא חללה! אמר רבבה, ה"ק: אייזו חללה מזוכרת שלא היה לה שעת הקשר כלל? כל שנולדת מן פסול כהונה. מי מזוכרת? אמר רב יצחק בר אבון, ה"ק: אייזו היא חללה, שעניירה מדברי תורה ואין צרכין לפреш מדברי סופרים? כל שנולדת מן פסול כהונה. ת"ר: אלמנה אלמנה אלמנה - אינו חייב אלא אחת, גירושה גירושה גירושה - אינו חייב אלא אחת, דאַלְמָנָה וגירושה וחילה זונה, בזָמָן שם כסדר - חייב על כל אחת ואחת זיננה ונתחללה ונוגרשה ונתרמלה - אינו חייב אלא אחת. אמר מר: אלמנה אלמנה אלמנה - אינו חייב אלא אחת. האי אלמנה היכי דמי? אילימה שבא על אלמנת דראבן ועל אלמנת שמען וועל אלמנת לוי, אמאי אינו חייב אלא אחת?